

Podle tohoto předpisu může úřad kdykoli z úřední moci nebo k návrhu »opravit chyby ve psaní, nebo v počtech, jakož i jiné patrné nesprávnosti v rozhodnutí nebo v jeho vyhotovení.« Není pochyby, že nešlo tu ani o opravu pouhé chyby ve psaní nebo v počtech, ani o napravení jiného zřejmého poklesku ve vyhotovení. Ze srovnání obou rozhodnutí vyplývá, že šlo o změnu obsahu rozhodnutí. Shledal-li totiž žal. úřad v původním svém rozhodnutí potřebu provést celé vyměřovací řízení od počátku znovu, uznal v nař. rozhodnutí na pouhé jeho doplnění zjištěním jediné skutkové okolnosti. Je nyní otázka, zda tuto změnu obsahu rozhodnutí lze podřadit pod zbývající případ, na nějž myslí § 73 cit. vlád. nař., t. j., zda jde o »jinou patrnou nesprávnost« rozhodnutí. Přímé odpovědi nedává ani toto ustanovení samo, ani jiný předpis správního řádu č. 8/1928 Sb. Nepřímá odpověď, a to negativní, však plyne z těchto úvah: Správní řád, stanoviv, že rozhodnutí, výměry nutno vydávati písemně (§ 72), učinil také opatření, aby se touto písemnou formou dostalo stranám takového sdělení, které i obsahem odpovídá skutečné vůli rozhodujícího úřadu. Pamatoval v § 73 — zřejmě po vzoru soudního řádu č. 113/1895 ř. z. (§ 419 a další) — na to, aby nedopatření, poklesky, které se přihodily při koncipování nebo při vyhotovování rozhodnutí, nemusily býti napravovány cestou odvolání — tedy prostředkem, který je vyhrazen toliko stranám a který vyžaduje jednak dodržení rekursní lhůty, jednak zákroku jiného než úřadu rozhodovacího, — nýbrž kratší a pro strany i úřad schůdnější cestou, cestou opravy, prováděné buď k pouhému návrhu nebo i z moci úřední. Podle § 73 spr. řádu může i úřad sám bez zakročení strany svoje rozhodnutí opravit. Tato možnost není ovšem neomezená. Mimo případy, kdy jde o chyby ve psaní nebo v počtech, lze cestou naznačenou v § 73 napravit jenom »patrné nesprávnosti«. O »patrné« nesprávnosti lze mluvit jenom tehdy, když nesprávnost je ze souvislosti celého rozhodnutí zřejmá, tedy bez dalšího snadno seznatelná. Může se tedy jednat jenom o zřejmé smyslové rozpory a omyly povahy skutkové, jichž opravou se na obsahu a smyslu rozhodnutí nic nemění. Změna obsahu rozhodnutí naproti tomu možná jest jen cestami, jež naznačuje správní řád v hlavě V. a VI., t. j. především na základě opravného prostředku strany, mimo tento případ pak jen podle §§ 83 a 86 odst. 2.

Žal. úřad provedl nař. rozhodnutím změnu obsahu rozhodnutí ze 17. října 1933 na podkladě ustanovení § 73 správního řádu. Jeho názor, že má ke změně původního svého rozhodnutí způsobem v nař. rozhodnutí uvedeným a stížností naříkaným dostatečný podklad v ustanovení § 73, je však mylný.

Č. 12.463.

S a m o s p r á v a o b e c n í: * Podle dávkových pravidel pro město Jablonec n. N., shodných se vzorcovými pravidly vlád. nař. č. 143/1922 a 15/1928 Sb., nutno i za osvobození od dávky z nájemného z důvodu dočasného osvobození od daně domovní podle § 51 zákona č. 43/

1928 Sb. žádati (§ 5); dávkové osvobození, za něž včas bylo žádáno, nastává se zpětnou účinností od té doby, od kdy bylo přiznáno osvobození daňové.

(Nález z 25. června 1936 č. 13.503/36.)

V ě c: Město Jablonec nad Nisou proti rozh. okr. úřadu v Jablonci nad Nisou z 9. prosince 1933 o dávce z nájemného.

V ý r o k: Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

D ů v o d y: Berní správa v Jablonci n. N. přiznala podle § 49 zákona č. 43/1928 Sb. výměrem z 21. dubna 1932 společenstvu »Kreditanstalt der Deutschen« v Jablonci n. N. pro přestavbu domu čp. 469 dočasné osvobození od daně domovní na dobu od 20. února 1932 do 31. března 1947. K žádosti společenstva ze 7. června 1933, aby vzhledem k tomuto daňovému osvobození bylo přiznáno na touž dobu také osvobození od obec. dávky z nájemného, městský úřad v Jablonci n. N. výměrem z 18. července 1933 podle § 51 cit. zákona osvobození sice povolil, toliko však na dobu od 1. srpna 1933 do 31. července 1943, a z předepsané dávky za r. 1933 odepsal kvotu připadající na měsíc srpen až prosinec. Odvolání, v němž namítáno, že s daňovým osvobozením samým, bez návrhu strany, nastupuje zároveň také osvobození dávkové, takže mělo býti přiznáno osvobození na dobu od 20. února 1932 do 19. února 1942, obec. zastupitelstvo zamítlo.

Dalšímu odvolání okr. úřad v Jablonci nař. rozhodnutím vyhověl a v odpor vzaté rozhodnutí obec. zastupitelstva zrušil; v odůvodnění se v podstatě uvádí: Osvobození od dávky z nájemného může býti povoleno jednak na základě § 3 dávk. pravidel, jednak na základě zákonů o stavebním ruchu č. 43/1928, 32/1929 a 45/1930 Sb. Bylo-li — jako v tomto případě — povoleno dočasné osvobození od daně domovní, je tím též dáno absolutní osvobození od dávky z nájemného. Toto osvobození nastane ihned s osvobozením daňovým, neboť § 54 zákona č. 45/1930 Sb. nestanoví, ani že za ně dlužno v určité lhůtě žádati, ani že nastává teprve od měsíce, který následuje po podání takové žádosti. Předpisu § 5 dávk. pravidel použití nelze, ježto nejedná o dosažení osvobození od dávky, nýbrž o změně vyměřovací základny za trvání dávkové povinnosti a odpisu předepsané dávky.

O stížnosti, podané městem Jabloncem n. N., bylo uváženo: — —

Ve věci samé jsou na sporu dvě otázky: nejprve, zda je dočasné osvobození od obec. dávky z nájemného podle § 51 zákona o stavebním ruchu č. 43/1928 Sb. — kterýžto zákon pro spornou otázku jediné přichází v úvahu — závislo na tom, že byla podána oprávněným subjektem k obci žádost, či nastupuje-li eo ipso s dočasným osvobozením od daně domovní; a v souvislosti s tím, od které doby má dávkové osvobození nastoupiti.

Osvobození od obec. dávky z nájemného z důvodu dočasného osvobození od daně domovní nespadá sice pod znění § 3 odst. 2 dávk. pravidel, který mluví toliko o budovách, jež jsou z domovní daně vyňaty nebo od ní trvale osvobozeny. Toto ustanovení dlužno však vykládati v souvislosti s ustanovením § 1 odst. 3 dávk. pravidel, kteréžto ustano-

vení bylo zařazeno do vzorcových pravidel rovněž vlád. nařízením č. 15/1928 Sb. a které přihlíží zřejmě již k osvobození od dávky z nájemného, normovanému po prvé v zákoně č. 44/1927 Sb. také pro budovy, jen dočasně od činžovní daně osvobozené. V § 1 odst. 3 se praví: »V domech dočasně od činžovní daně osvobozených, pokud nejsou podle § 3 odst. 2 od dávky osvobozeny...«. Ježto však v § 3 odst. 2 jsou za osvobozeny prohlášeny toliko budovy, které jsou z domovní daně vyňaty nebo od ní trvale osvobozeny, lze citované větě § 1 odst. 3 rozuměti jen tak, že doplňuje ustanovení § 3 odst. 2, a vykládati ji v tom smyslu, že je také osvobození od dávky budov dočasně od daně činžovní osvobozených — normované zákony o stav. ruchu — pojímati jako osvobození podle § 3 odst. 2 dávk. pravidel a podle toho s ním nakládati.

Dávková pravidla neznají žádného zvláštního řízení, v němž by se — po vzoru §§ 137 a 138 zákona č. 76/1927 Sb. — zjišťovalo a vyslovovalo osvobození od dávky z nájemného na řadu let nebo na dobu, pokud budova bude věnována určitým účelům, které osvobození od daně odůvodňují. Jedinou procesní normou je tu § 5, který se vztahuje na všechny případy osvobození podle § 3 a zcela jasně stojí na stanovisku, že na osvobození (vynětí) od daně činžovní, které státními úřady finančními bylo přiznáno, dlužno pohlížeti jako na okolnost, kterou se změnila základna dávky vyměřené na příslušný rok, event. na dřívější periodu, a kterou proto dlužno za účelem docílení dávkového osvobození podle odstavce 2 uplatňovati. Tím ovšem není obci bráněno, aby osvobození přiznala s účinkem i na delší dobu.

Musí-li tedy — jak bylo shora dovozeno — i dočasné osvobození od daně činžovní býti subsumováno pod ustanovení § 3 odst. 2, plyne z toho, že i spojené s tím osvobození od dávky z nájemného spadá pod ustanovení § 5 a musí býti proto stranou ve 14denní, v odst. 2 stanovené lhůtě ode dne doručení výměru daňového úřadu, jímž se dočasné osvobození od daně činžovní přiznává, u obec. úřadu uplatňováno. Opo- minula-li strana během této lhůty, po případě v pendentním opravném řízení (srovn. Boh. A 12.369/36) osvobození uplatňovati, je vyloučena z osvobození pro běžný rok a předchozí období. V tomto ohledu má tedy stížnost, i když její argumentaci nelze přisvědčiti, v zásadě pravdu.

Naproti tomu nebylo možno přisvědčiti stížnosti, zastává-li stanovisko, že uplatněné osvobození má míti účinek jen pro futuro. Také v zákoně o stavebním ruchu č. 43/1928 Sb. je myšleno osvobození od obec. dávky z nájemného jako časově shodné s osvobozením od státní daně činžovní, byť i platilo na kratší dobu než toto. Je-li s dočasným osvobozením od daně domovní po zákonu spojeno osvobození od obec. dávky z nájemného, nemůže zajisté straně být bráněno, aby — když jí bylo finančním úřadem státním přiznáno osvobození od daně — neuplatňovala osvobození od dávky z nájemného. Ovšem může strana učiniti tak již dříve, samostatně, ale není k tomu povinna. Vznese-li pak nárok na osvobození od dávky podle § 5 prav. včas po tom, co jí bylo přiznáno osvobození daňové, nemůže jí býti upřen nárok na osvobození od dávky od té doby, od které jí bylo přiznáno osvobození od daně činžovní.

Jestliže žal. úřad v daném případě, vycházejí z nesprávného právního názoru, přiznal zúč. straně osvobození od dávky se zpětnou platností od 20. února 1932, aniž zjistil, zda osvobození bylo uplatňováno během 14denní, v § 5 dávk. pravidel stanovené lhůty po doručení výměru berní správy, jímž daňové osvobození bylo přiznáno, musilo býti jeho rozhodnutí pro nezákonnost zrušeno.

Č. 12.464.

Řízení správní. — Samospráva obecní: * Usnesení obecní rady (obecního zastupitelstva), podati opravný prostředek (§ 7 ob. nov. č. 76/1919 Sb.), musí se státi během lhůty odvolací. Jde o materiální náležitost, jejíž nedostatek nelze sanovati dodatečným usnesením, učiněným teprve po uplynutí odvolací lhůty, kterým podání opravného prostředku jménem obce ex post se schvaluje.

(Nález z 25. června 1936 č. 13.884/36.)

V ě c: Město Kralovice (adv. Dr. Arnošt Katz z Prahy) proti rozh. zem. úřadu v Praze z 8. září 1934 o legitimaci k podání opravného prostředku.

V ý r o k: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

D ů v o d y: Výměrem okr. úřadu v Kralovicích ze 17. května 1934 byla stěžující si obec uznána ve smyslu § 37 odst. 2 obec. zřízení čes. povinnou nahraditi dnešní zúč. straně Jaroslavu N. škodu, kterou utrpěl pádem na zledovatělém veřejném statku. Odvolání, podané do citovaného výměru jménem stěžující si obce JUDr. Františkem Fröhlichem, advokátem v Kralovicích, odmítl žal. úřad nař. rozhodnutím pro nedostatek legitimace, a to v podstatě s tímto odůvodněním: V daném případě nebylo ani během zákonné odvolací lhůty, ani dříve vyvoláno pravoplatné usnesení obec. rady nebo obec. zastupitelstva o tom, aby bylo podáno odvolání do citovaného již prvoinstančního výměru okr. úřadu, a neusneslo se také obec. zastupitelstvo ani v odvolací lhůtě, ani před tím, ustanoviti jmenovaného již advokáta právním zástupcem obce v předmětném sporu. Ale pak nejde při plné moci z 28. května 1934, již se jmenovaný advokát při podání rekursu vykázal a jež byla podepsána starostou obce, ředitelem městského úřadu, jedním členem obec. zastupitelstva, jakož i jedním členem obec. rady, a nevyhovovala tudíž podmínkám odst. 2 § 55, jakož i č. 4 § 34 obec. zřízení českého, o vady toliko f o r m á l n í ve smyslu 3. odst. § 17 vlád. nař. č. 8/1928 Sb., jež by mohly býti zhojeny podle ustanovení odst. 3 § 19 cit. nařízení, nýbrž je zde nedostatek jasně a včas projevené vůle zastupitelského orgánu obce, podati odvolání a ustanoviti právního zástupce k jeho provedení, tudíž nedostatek povahy m a t e r i á l n ě p r á v n í.

Rozhoduje o stížnosti, do výroku toho vznesené, vycházel nss z těchto úvah:

Nař. rozhodnutí čelí stížnost především výtkou nezákonnosti, kterou provádí takto: In concreto šlo při plné moci z 28. května 1934 o vady